

Arrest

nr. 49 595 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 juni 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN BOCXLAER, die *loco* advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Georgische nationaliteit, komen op 29 oktober 1997 België binnen en dienen op 31 oktober 1997 een asielaanvraag in.

Op 18 december 1997 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvragen van verzoekers ontvankelijk.

Op 12 februari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen deze beslissingen tekenen verzoekers beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie, die deze beroepen bij beslissingen nr. 01-0263/R9563/jfn en nr. 01-0263B/R9564/jfn van 10 april 2001 ontvankelijk doch ongegrond verklaart en weigert om de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

Verzoekers dienen op 18 mei 2001 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt tevens ten opzichte van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers dienen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die het beroep bij arrest nr. 132 977 van 24 juni 2004 verwerpt.

Op 29 juni 2004 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 18 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen deze beslissing stellen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 4220 van 28 november 2007 dit beroep verwerpt.

Op 7 augustus 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juli 2009 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, nu op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 november 2009 dienen verzoekers hierop een aanvulling in.

Op 27 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name hun bijlage 26 kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een bijlage 26 afgeleverd wordt door de asielinstanties, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hun verstrekte identiteitsgegevens.

Betrokkenen tonen verder niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkenen verklaren dat zij herhaaldelijke pogingen hebben gedaan om hun identiteitsbewijzen via de Georgische ambassade te bekomen en dat ook hun raadsman hieromtrent contact heeft opgenomen met de ambassade. Hoewel zij deze contacten kunnen bewijzen, geven zij echter geen bewijs dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen.

Tenslotte vermeldt de raadsman van betrokkenen dat deze van Armeense nationaliteit zijn. Indien dit het geval zou zijn, tonen betrokkenen echter niet op geldige wijze aan dat zij niet via de Armeense ambassade aan identiteitsbewijzen kunnen geraken.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet én schending van de motiveringsplicht vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Doordat tegenpartij niet motiveert waarom de redenen die verzoeker heeft aangegeven waarom hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument te verwerven niet geldig zijn

Terwijl artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte moeten worden vermeld.

Dat immers artikel 9bis §1 vreemdelingenwet de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument niet van toepassing acht op personen die op geldige wijze aantonen dat ze niet in de mogelijkheid zijn om het vereiste identiteitsbewijs te verwerven.

Dat verzoekers in concreto hebben aangetoond zich in een dergelijke situatie te bevinden.

Dat tegenpartij echter stelt dat: "Betrokkenen tonen verder niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkenen verklaren dat zij herhaaldelijke pogingen hebben gedaan om hun identiteitsbewijzen via de Georgische ambassade te bekomen en dat ook hun raadsman hieromtrent contact heeft opgenomen met de ambassade. Hoewel zij deze contacten kunnen bewijzen, geven zij echter geen bewijs dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen."

Dat de tegenpartij bijgevolg aanvaardt dat verzoekers herhaaldelijke pogingen hebben gedaan om hun identiteitsbewijzen via de Georgische ambassade te bekomen en dat ook hun raadsman hieromtrent contact heeft opgenomen met de ambassade.

Dat de tegenpartij tevens erkent dat verzoekers deze contacten kunnen bewijzen.

Dat de tegenpartij vervolgens het argument van verzoekers weerlegt door te stellen dat zij geen bewijs voorleggen dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen.

Dat de motivering van tegenpartij in de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat deze motivering immers ook afdoende moet zijn, hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden (R.V.S., De Bouck e.a., 30 juni 1993, nr. 43.560).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RVV nr. 26.279 de dato 23 april 2009).

Tegenpartij neemt in casu een vergaande beslissing namelijk de onontvankelijkheid van het verzoekschrift van verzoekers.

De opgelegde motivering bestaat erin dat verzoekers "hoewel zij deze contacten kunnen bewijzen, geven zij echter geen bewijs dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen".

Tegenpartij verklaart bijgevolg het verzoekschrift van verzoekers onontvankelijk bij gebreke aan negatief bewijs dat zij géén documenten ontvingen.

Het spreekt voor zich dat verzoekers geen documenten ontving vanwege de ambassade, zoniet hebben zij immers elk belang om de kwestieuze bewijzen voor te leggen opdat hun verzoek niet onontvankelijk verklaard zou worden.

Dat bovendien uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de ambassade de afgifte van documenten zou hebben geweigerd of dit niet kan bezorgen.

Verzoekers kunnen enkel bewijzen dat zij voldoende inspanningen deden (ook middels hun raadsman) om de nodige documenten te bekomen. Dat zij dit bewezen blijkt uit de bestreden beslissing.

De ambassade heeft geen bewijzen willen verschaffen.

Mogelijks is dit het gevolg van het feit dat verzoekers Georgiërs zijn van Armeense origine en doordat zij afkomstig zijn uit Abchazië waarvan de Georgische overheid de onafhankelijkheid weigert te erkennen.

Eén en ander heeft tot gevolg dat - niettegenstaande verzoekers zich herhaaldelijk hebben aangeboden bij de Georgische ambassade en ook middels hun raadsman om bewijzen van nationaliteit en identiteit werd verzocht - tot op heden de Georgische ambassade de aflevering van enig document weigert, minstens zich in stilzwijgen en inactiviteit hult.

Verzoekers - en hun raadsman - kunnen enkel vaststellen dat de Georgische ambassade geen medewerking aan hun herhaaldelijk verzoek verleent.

Verzoekers kunnen geen negatief bewijs leveren dat de ambassade geen documenten wil bezorgen.

In de bestreden beslissing motiveert tegenpartij de onontvankelijkheid van het verzoekschrift doordat verzoekers geen bewijs leveren dat de Georgische ambassade de kwestieuze documenten niet kan afleveren.

Ambassades verlenen geen attest dat zij geen medewerking verlenen, minstens dient te worden vastgesteld dat tegenpartij niet aannemelijk maakt dat ambassades een dergelijk attest verlenen.

Volledigheidshalve en zonder enige nadelige erkenning voegen verzoekers bewijs dat op 20 juli 2010 - niettegenstaande zij hiertoe geenszins verplicht zijn - uitdrukkelijk aan de Georgische ambassade is gevraagd te willen bevestigen dat zij tot op heden geen bewijs hebben willen afleveren (stuk 3).

Dat bijgevolg vaststaat dat verzoekers - zoals trouwens in de bestreden beslissing werd erkend - alle inspanningen hebben gedaan om hun bewijs van nationaliteit en identiteit te bekomen.

Dat de Georgische ambassade elke medewerking weigert.

Dat de tegenpartij niet aannemelijk maakt dat een bewijs van weigering vanwege de ambassade kan worden bekomen.

Dat niettegenstaande deze gegevens de tegenpartij de meest vergaande beslissing (onontvankelijkheid van het verzoekschrift) neemt op grond van de motivering dat verzoekers geen negatief bewijs leveren.

Dat deze motivering geenszins in rechte en in feite "afdoende" is.

Dat hierdoor tegenpartij haar formele motiveringsplicht schendt en de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het eerste middel is ernstig en gegrond."

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers kennen blijkbaar de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht voldaan werd. Verwerende partij is voorts van mening dat zij een correcte toepassing heeft gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn. De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door hen aangehaalde elementen. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoekers beweren wel van een motivering is voorzien. Een eenvoudige lezing van de beslissing laat immers toe te begrijpen waarom verzoekers niet op geldige wijze hebben aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoekers die verwijzen naar de situatie waarbij Georgië de onafhankelijkheid van Abchazië weigert te erkennen, laten na aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat zij daardoor in de moeilijkheid verkeren om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België.

3.3. In hun memorie van antwoord volharden verzoekers in hun eerste middel. Zij herhalen dat er dient vastgesteld te worden dat verwerende partij niet motiveert waarom de redenen die zij hebben aangegeven met betrekking tot de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven niet geldig zijn. Verzoekers benadrukken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aanvaardt dat zij herhaaldelijke pogingen hebben gedaan om de identiteitsdocumenten via de Georgische ambassade te bekomen en dit zowel in persoon als via hun raadsman. Verwerende partij erkent nadrukkelijk dat verzoekers deze herhaaldelijke contacten met de ambassade bewijzen maar stelt dat verzoekers geen bewijs geven dat de ambassade hen de documenten niet kan bezorgen. Verzoekers zijn van mening dat verwerende partij de bestreden beslissing niet voldoende heeft gemotiveerd. Verzoekers kunnen immers onmogelijk het negatief bewijs leveren dat de ambassade de vereiste documenten hen niet kan bezorgen. Het spreekt voor zich dat zij geen documenten ontvingen van de ambassade, zij zouden er in het andere geval immers alle belang bij hebben om de kwestieuze documenten voor te leggen opdat hun verzoek niet onontvankelijk verklaard zou worden. Verzoekers wijzen er op dat zij enkel kunnen bewijzen dat zij voldoende inspanningen deden om de nodige documenten te bekomen. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekers uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers dit bewijs hebben geleverd. Niettegenstaande deze gegevens heeft verwerende partij besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers op grond van de motivering dat zij

geen negatief bewijs leveren. Verzoekers blijven van oordeel dat deze motivering niet voldoet aan de vereiste van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers voeren aan dat verwerende partij in haar nota stelt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerend motief werd aangegeven en dat verzoekers dit motief klaarblijkelijk kennen aangezien zij het aanvechten in hun verzoekschrift. Verzoekers wijzen er in hun memorie van antwoord op dat verwerende partij vergeet dat de motieven ook deugdelijk, afdoende en draagkrachtig moeten zijn. De formele motivering moet volgens verzoekers immers worden begrepen als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: er moeten niet alleen motieven in de beslissing staan maar deze motieven moeten ook deugdelijk zijn. De motiveringsplicht houdt ook een draagkrachtvereiste in en een evenredigheidsvereiste. Verzoekers zijn eveneens van oordeel dat uit een herhaald onbeantwoord contact met de ambassade de onmogelijkheid blijkt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Verzoekers hebben tevens uitdrukkelijk aan de Georgische ambassade gevraagd te willen bevestigen dat zij tot op heden geen bewijs hebben willen afleveren maar zij stellen dat zij daar tot op heden geen reactie op bekwamen en dat hieruit blijkt dat de Georgische ambassade elke medewerking weigert.

Verzoekers herhalen in hun repliekmemorie dat verwerende partij onmogelijk kan eisen dat zij het negatief bewijs leveren dat de ambassade de documenten niet wil of kan bezorgen. Ambassades leveren immers geen attesten af waaruit blijkt dat zij geen medewerking kunnen verlenen. Verwerende partij maakt volgens verzoekers ook niet aannemelijk dat de redenen van verzoekers waarom zij in de onmogelijkheid zijn om het vereiste identiteitsdocument te verwerven niet geldig zijn. Het staat dus volgens verzoekers vast dat verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden en de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Tot slot wijzen verzoekers er op dat waar verwerende partij in haar nota stelt dat verzoekers nalaten om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat zij door de situatie waarbij Georgië de onafhankelijkheid van Abchazië weigert te erkennen in de moeilijkheid verkeren om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verwerven, dit een *post factum* opgestelde verantwoording is, hetgeen het gebrek aan motivering niet goed maakt. Men kan immers enkel rekening houden met de motivering die in de beslissing zelf is vermeldt. Ten overvloede merken verzoekers op dat zij enkel hebben opgemerkt dat het gegeven dat de ambassade hen geen identiteitsdocumenten heeft willen verschaffen mogelijks het gevolg is van het feit dat verzoekers Georgiërs zijn van Armeense origine. Verzoekers dienden immers vast te stellen dat de Georgische ambassade zich in een compleet stilzwijgen hult ondanks de verwoede pogingen van verzoekers en hun raadsman om de vereiste documenten te verkrijgen. Zij vinden het vanzelfsprekend een bijzonder spijtige en pijnlijke zaak dat voornoemde ambassade hen geen bewijzen heeft willen verschaffen maar zij wijzen erop dat zij geenszins gehouden zijn om het bewijs te leveren van de oorzaak van het stilzwijgen van voornoemde ambassade. De wet vereist dit niet en verzoekers kunnen dit ook niet bewijzen.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat verwerende partij niet motiveert waarom de redenen die verzoekers hebben aangegeven waarom zij in de onmogelijkheid verkeren om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven niet geldig zijn.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkenen tonen verder niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkenen verklaren dat zij herhaaldelijke pogingen hebben gedaan om hun identiteitsbewijzen via de Georgische ambassade te bekomen en dat ook hun raadsman hieromtrent contact heeft opgenomen met de ambassade. Hoewel zij deze contacten kunnen bewijzen, geven zij echter geen bewijs dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de door hen opgegeven reden waarom zij niet de vereiste identiteitsdocumenten kunnen bijbrengen in overweging werd genomen maar niet wordt aanvaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid omdat zij geen bewijs bijbrengen dat de ambassade hen deze identiteitsdocumenten niet kan bezorgen. Dit volstaat in het kader van de formele motiveringsplicht omdat verzoekers hierdoor weten waarom de door hen opgegeven reden niet aanvaard wordt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekers zijn het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en voeren aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de

(gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Verwerende partij dient dus, vooraleer de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, te verifiëren of verzoekers bij hun aanvraag een identiteitsdocument hebben gevoegd.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekers vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoekers menen echter dat zij *in concreto* hebben aangetoond dat zij niet in de mogelijkheid zijn om het vereiste identiteitsbewijs te verwerven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag vermelden dat zij reeds herhaaldelijke pogingen ondernomen hebben om via tussenkomst van de Georgische ambassade te België identiteitsbewijzen en bewijzen van nationaliteit te bekomen en dat ook de raadsman namens verzoekers contact heeft opgenomen met deze ambassade ten einde deze identiteitsbewijzen te bekomen. Bij hun aanvraag van 13 juli 2009 voegen ze een brief toe van 9 juli 2009 van hun raadsman gericht aan de ambassade van Georgië waarbij hij een bewijs van identiteit en nationaliteit van zijn cliënten opvraagt.

In de bestreden beslissing wordt deze door verzoekers aangehaalde reden niet aanvaard als motivering die toelaat verzoekers vrij te stellen van de voorwaarde te moeten beschikken over een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoekers de contacten met de Georgische ambassade wel kunnen bewijzen maar echter geen bewijs geven dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het voor zich spreekt dat verzoekers geen documenten ontvingen vanwege de ambassade aangezien zij er alle belang bij hebben deze bewijzen voor te leggen en dat van hen niet kan worden verwacht dat zij een "negatief bewijs" voorleggen.

De Raad merkt op dat, zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager rust.

Verzoekers hebben bij hun aanvraag van 13 juli 2009 als enig bewijs dat zij contact hebben opgenomen met de ambassade van Georgië, een brief voorgelegd van hun advocaat *de dato* 9 juli 2009 waarin hij deze ambassade aanschrijft met de vraag om een identiteits- en een nationaliteitsbewijs af te leveren. In de bestreden beslissing wordt deze brief aanvaard als bewijs van contactname met de ambassade. De vraag rijst echter of de omstandigheid dat de ambassade in deze korte tijdspanne van vier dagen niet heeft gereageerd, als bewijs kan dienen van het feit dat zij elke medewerking weigert, zoals verzoekers beweren. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers nog aanvullingen op hun aanvraag hebben ingediend op 10 november 2009 maar dat hierin met geen woord wordt gerept over het feit of er inmiddels al dan niet een antwoord is gekomen van de ambassade. Van verzoekers kan wel worden verwacht dat zij het bestuur op de hoogte houden van het resultaat van hun pogingen om in het bezit te komen van een identiteitsbewijs, te meer daar het volgens hen gaat om talrijke pogingen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband echter enkel overwogen "*Hoewel zij deze contacten kunnen bewijzen, geven zij echter geen bewijs dat de ambassade hen deze documenten niet kan bezorgen*". In de bestreden beslissing wordt hierbij geen verdere uitleg gegeven en het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van het bestuur, zodat *in casu* de bewering van verzoekers dat zij geen negatief bewijs kunnen leveren dat de ambassade geen documenten wil bezorgen, kan worden aangenomen, gelet op de zeer beknopte motivering in dit verband in de bestreden beslissing. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu de gegrondheid van dit onderdeel van het eerste middel tot de ruimste vernietiging leidt, worden de overige middelen niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET